

Predica la Izgonirea lui Adam și a Evei din Rai (a Lasatului sec de branza duminică 01/03/2020)

În această zi, Biserica își amintește de nenorocirea pe care omenirea a suferit-o la începutul istoriei: izgonirea lui Adam și a Evei din Rai.

După cum știm, Dumnezeu l-a creat pe om să fie liber și să trăiască în comuniune permanentă cu El în fericire eternă. Din păcate, această libertate de voință a fost o necumpătare, insultându-L pe Dumnezeu prin nesupunere. Ei au ales să asculte diavolul, cauza răului de la început, și acest lucru i-a condus la căderea și distrugerea lor. Dumnezeu este dragoste, așa ne fac cunoscut Sfintele Scripturi. Imediat după căderea lor, Dumnezeu a vrut ca Adam și Eva să-și ispășească păcatul și să se pocăiască pentru a găsi iertarea. Din păcate, au rămas incercați și nepocăiți. Chiar mai rău, au încercat să se dezvinovătească pentru acțiunile lor. Fiecare a dat vina pe celălalt pentru ceea ce s-a întâmplat. Adam s-a întors împotriva Evei, declarând că ea i-a spus să o facă. Eva a dat vina pe șarpe, spunând că *șarpele m-a amăgit, iar eu am mâncat*" (Geneza 3:13). Această nesupunere și lipsă de pocăință i-au costat raiul în comuniune cu Dumnezeu. Păcatele lor urmau să aibă consecințe tragice pentru toți cei care au venit după.

După ce au fost expulzați din Rai, viețile lor s-au schimbat drastic. Lucrarea lor, care în Rai a fost plăcută și rodnică, a devenit aspră și dificilă. Doar din sudoare puteau avea grijă de ei înșiși, deoarece câmpurile aveau acum spini și ciulini. Tristețea a venit asupra lor, care era înrădăcinată în durere, boală, calamitate naturală, privare și munca grea care era necesară pentru a trăi (vezi Geneza 3:18). Ei au fost în afara Grădinii Edenului, care a avut totul, și au plâns pentru neorânduiala, care a fost a lor. Ei au reflectat asupra a ceea ce au pierdut, comparând-o cu greutatea pe care le-au îndurat acum și au jeli profund. Acest plâns și gemăt ar continua de-a lungul veacurilor purtat de către descendenții lor.

Trebuie să ne întrebăm, de ce Biserica noastră ne amintește de această mare tragedie de astăzi? Motivul pentru aceasta este de a ne pregăti pentru Postul Mare, care începe mâine. Adam și Eva nu au ascultat porunca lui Dumnezeu de a se abține și au mâncat fructul interzis. Ne aminteste de urmarile dezastruoase ale acestui păcat, astfel încât să nu uităm niciodată daunele duhovnicești suferite de cei care nu se supun lui Dumnezeu și nu postesc. Pe de altă parte, suntem încurajați să alegem calea voinței lui Dumnezeu și să salutăm cu bucurie perioada postului. Citirile, rugăciunile și imnurile de astăzi ne indică cu toții către același scop: Să ne întoarcem să îmbrățișăm postul, să trăim Evanghelia și făcând astfel să devenim plăcuți lui Hristos, dovedindu-ne încă o dată demnitatea noastră pentru Rai [al 4-lea stih al Vecerniei]. De asemenea, să ne dorim să ne controlăm, astfel încât să nu ne găsim în doliu în afara Raiului (ca Adam), dar ca să putem ajunge în incantarea Raiului (*IVecernia cathisma immului*).

Există creștini care resping postul și se gândesc puțin la el, se presupune că, deoarece acestea sunt axate pe probleme mai mari, duhovnicești. Ei susțin că postul nu este necesar. Totuși, Iisus Însuși a ținut un post negru timp de 40 de zile. Sfinții Apostoli și primii creștini obișnuiau să postească. Am auzit în Evanghelia de astăzi citind indemnările Domnului de ce ar trebui să postim. Canoanele apostolice au stabilit zile și linii directe pentru post. De asemenea, știm din experiență beneficiile pe care postul le are în viețile credincioșilor. Desigur, postul nu este un scop în sine. Este, totuși, un mijloc prețios de a crește în viața spirituală și de a atinge acele obiective pe care le-am stabilit pentru noi înșine. Acest lucru se datorează faptului că postul și supunerea față de Dumnezeu sunt împreună, și este dovada că Harul lui Dumnezeu vine la noi. Este necesar să dobândim roadele Duhului Sfânt și să ajungem la unirea cu Dumnezeu (*teoză*). Sfintele Canoane le oferă celor care, din motive de

sănătate sau slăbiciune fizică, nu pot posti, să nu creeze poveri imposibile. Sub îngrijirea unui Parinte Duhovnic, creștinilor li se oferă îndrumare pentru a păstra postul după puterea lor. În acest fel, supunerea față de Biserica lui Hristos (care este motivul esențial al postului) nu este încălcată.

Frații și surorile mele, la începutul Postului Mare de mâine, să ne ținem ochii atinți asupra lui Hristos care a suferit fiind rastignit pe Cruce, pentru a deschide larg porțile Raiului pentru noi. Ca semn de recunoștință, să ne sacrificăm pentru El și să postim cât de bine putem în felul în care El ne-a învățat. Împreună cu abținerea noastră de la alimente, fie ca noi să oferim, de asemenea, binefăcătorului nostru Hristos postul nostru duhovnicesc, așa a descris Tatăl purtător de Dumnezeu, Sfântul Vasile cel Mare: Abținerea de la hrană nu este suficientă... Postul adevărat, împreună cu postul din mâncare, înseamnă evadarea din rău, păzind limba, evitând furia, respingerea dorințelor rele, muștrări, minciună și sperjur" (Vasile cel Mare, Pe post, 2:7. *PG* 31:196D). Cu astfel de rezoluții în inimile noastre, fie ca noi să intrăm pe "arena virtuților" și după ce am terminat luptele noastre duhovnicești în post, să devenim vrednici, cu suflete sfinte, să venerăm sfânta Patimă și Învierea Domnului nostru.